

Gelinciğin Duvağı

– kadriye xoda · 10 Haziran 2013

Gelinciğin Duvağı

Dağın eteğine boncuk gibi düşmüş gözde bir kırmızı tebessüm... Şelale ayaklarına doğru akıyordu... Suların yalvarışı karşısında utangaçlığını gizleye gizleye daha da al olmuştu yanakları.

Bu kırmızı çiçek, yerinden doğrulup şelalenin başlangıç noktasına varmaya karar verdi. Ama daha ilk adım bile gerçekleşmeden kökü toprağa karıştı ve ruhundan ayrılmış bedeni suyun yanına yığıldı. Sanki sevgilisinin gözyaşına batırmıştı kendisini.

Aslında tek hayali, şelalenin kollarından tutup kendini sulara asmaktı. Ve ölmeden önce, "Ey şelale! Şimdiye kadar ayaklarıma kadar eğilip benden istediğin şeyi anlamadım. Ama benim de kalbime sır kıldığım bir derdim var. Sana onu anlatmaya değil, sana onu teslim etmeye geldim. Al kırmızı elbisemi ve sırtına giy!", diyebilmektir. Kelimeler dilden dökülmeden, gelincik suyla kefenlendi. Ama, aşka hürmet olarak kendisine son bir rüya hediye edilmişti.

Şelale kırmızı akıyordu. Kırmızı çiçeğin rengine boyanan suların ise haline itirazı yoktu. Kırmızı duvakla gezinen çiçek, suyun dışında değildi, suyun kendisi olmuştu. İki birlikte öylesine ağlamışlardı ki, aşkın bereketiyle dağlar bile yeşil kuşağında göz kamaştırmıştı. Kırmızı, narin çiçek:

- Sende yok olmayı talep etmişken, şimdi hakikî bir yokluğun davetinde mi sana yaklaşmak nasip oldu?

Şelale de derdini sevgilisinin kalbine aşikâr kıldı:

-Yokluk telaşlandırmasın seni ey güzidem! Elbette her var olan ölümü tadacaktır.

Bu makam, yol kenarında konaklayacağın bir han değildir. Kalbin karargâhına misafirhane diye mi gireceğiz? Sen yokluğu yok olmadan tecrübe etmişsin. Çünkü aşkı ve aşk ile Hak'kı bulmuşsun. Ama Hak'kı bulduğunu da Yunus gibi başka dillerden öğrenmekte. İhtiyacını dile getiriyorsun. Muhtaç olan benim! Kalbini katıksız besleyen fakir benim! Hâlime hükmü sen ver. Hâkim olmayan benim! Sen, incinme benden. Belki de sen dünyada bana verilmiş cennettin.

Ey endâmı zarif güzel! Sana bugüne kadar aşkıma itiraf etmediğim için gönlün kırgın olmasın. Ben bana külfetim. Bu rüya senin oldu. Sensiz olmak benim oldu. Hali perişan olan yine benim!

Böylece kırmızı kadife gelinliğinde sevgilisine naz yapan çiçek, duvağı açılmadan gelin oldu. Bu olay

üzerine şelale, bu gelinle aynı yaratılıştaki olan tüm çiçeklerin adını gelincik koydu. Tüm gelincikler duvaksız uğurladıkları bu gelini hatırlamak için, taç yapraklarının altında kara bir nokta taşımaya başladılar. Unutulmayan bir yas, her gelincik tarafından benimsenmişti. Şelale de her ne zaman uzun boylu bir gelin görse gözleri daha bir dolu dolu oldu. Sesini içinde koruyacak ve kendisini sessizlikte demleyecek mecali yoktu. Gözyaşına şahit olmayan hiç bir vakit kalmadı. Tüm haykırışları, cesaretinden değil; aczinden dökülüyordu.

Dağın eteğine boncuk gibi düşmüş gözde bir kırmızı tebessüm... Şelale ayaklarına doğru akıyordu...

Suların yalvarışı karşısında utangaçlığını gizleye gizleye daha da al olmuştu yanakları.

Bu kırmızı çiçek, yerinden doğrulup şelalenin başlangıç noktasına varmaya karar verdi. Ama daha ilk adım bile gerçekleşmeden kökü toprağa karıştı ve ruhundan ayrılmış bedeni suyun yanına yığıldı. Sanki sevgilisinin gözyaşına batırmıştı kendisini.

Aslında tek hayali, şelalenin kollarından tutup kendini sulara asmaktı. Ve ölmeden önce, "Ey şelale! Şimdiye kadar ayaklarıma kadar eğilip benden istediğin şeyi anlamadım. Ama benim de kalbime sır kıldığım bir derdim var. Sana onu anlatmaya değil, sana onu teslim etmeye geldim. Al kırmızı elbisemi ve sırtına giy!", diyebilmektir. Kelimeler dilden dökülmeden, gelincik suyla kefenlendi. Ama, aşka hürmet olarak kendisine son bir rüya hediye edilmişti.

Şelale kırmızı akıyordu. Kırmızı çiçeğin rengine boyanan suların ise haline itirazı yoktu. Kırmızı duvakla gezinen çiçek, suyun dışında değildi, suyun kendisi olmuştu. İkisi birlikte öylesine ağlamışlardı ki, aşkın bereketiyle dağlar bile yeşil kuşağında göz kamaştırmıştı. Kırmızı, narin çiçek:

- Sende yok olmayı talep etmişken, şimdi hakikî bir yokluğun davetinde mi sana yaklaşmak nasip oldu?

Şelale de derdini sevgilisinin kalbine aşikâr kıldı:

-Yokluk telaşlandırmasın seni ey güzidem! Elbette her var olan ölümü tadacaktır.

Bu makam, yol kenarında konaklayacağın bir han değildir. Kalbin karargâhına misafîrhane diye mi gireceğiz? Sen yokluğu yok olmadan tecrübe etmişsin. Çünkü aşkı ve aşk ile Hak'kı bulmuşsun. Ama Hak'kı bulduğunu da Yunus gibi başka dillerden öğrenmekteisin. İhtiyacını dile getiriyorsun. Muhtaç olan benim! Kalbini katksız besleyen fakir benim! Hâlîme hükmü sen ver. Hâkim olmayan benim! Sen, incinme benden. Belki de sen dünyada bana verilmiş cennettin.

Ey endâmı zarif güzel! Sana bugüne kadar aşkıma itiraf etmediğim için gönlün kırgın olmasın. Ben bana külfetim. Bu rüya senin oldu. Sensiz olmak benim oldu. Hali perişan olan yine benim!

Böylece kırmızı kadife gelinliğinde sevgilisine naz yapan çiçek, duvağı açılmadan gelin oldu. Bu olay üzerine şelale, bu gelinle aynı yaratılıştaki olan tüm çiçeklerin adını gelincik koydu. Tüm gelincikler duvaksız uğurladıkları bu gelini hatırlamak için, taç yapraklarının altında kara bir nokta taşımaya başladılar. Unutulmayan bir yas, her gelincik tarafından benimsenmişti. Şelale de her ne zaman uzun boylu bir gelin görse gözleri daha bir dolu dolu oldu. Sesini içinde koruyacak ve kendisini sessizlikte demleyecek mecali yoktu. Gözyaşına şahit olmayan hiç bir vakit kalmadı. Tüm haykırışları, cesaretinden değil; aczinden dökülüyordu.